

Perekondlikult.

November. Hall, märg, tuuline ja pime. Hilissügise eest on võimalik peituda kodusoojusse ja inimeste lähedusse. Vist seepärast peetakse novembris ka isadepäeva. See on meil perekondlik tähtpäev, mil isad pühenduvad tavalisest rohkem oma lastele ja oma perekonnale. On ju isa oma laste jaoks ääretult oluline. Ja üks niisamuti lapsed isa jaoks. Oma taevast Isa me samamoodi ei näe, kuid Tedagi saab kohata. Õigem oleks siiski öelda – kokkusaamine, sest kohtumine tähendab ju midagi põgusat. Taevaisaga võib kokku saada piibliraamatus, palves, kirikus ja usus ligimest teenides. Usus Kristusesse võime meiegi kuuluda Jumala perekonda. Novembrikuu Elulättest võib lugeda Karin-Kristeli järjejutu Vihmavarblane, Piiblivõtmes tutvustatakse kummalist samaarlaste sekti, seoses kuulsa itaallase Marconi nimega meenutatakse maailma esimest krislikku raadiojaama ja räägitakse ikka isadest ja isadepäevast. Novembrikuus jõuab lõpule ka järjekordne kirikuaasta Igavikupühapäeval ja kadripäeval (meie kiriku nimepäeval) 25. novembril. Sealtsaadik algab uus kirikuaasta, advendiaeg, mil hakkame ootama meie Issanda sündimise püha. Head lugemist ja head ootust!

NOVEMBRIS TÄHISTATAKSE ISADEPÄEVA

Novembrikuu teisel pühapäeval tähistatakse isadepäeva. Mis kellelgi selle päevaga seostub, on paljuski perede enda otsustada. Tihti veedetakse sel päeval palju pere seltsis aega. Siinkohal tahan teiega jagada ühe väikese mälestuse oma isast.

Mu isa oli omal ajal kirglik jahimees. Ta oli tollase Pajusi kolhoosi jahindus seltsi liige ja tõi sageli oma jahiretkedelt kaasa suuremal hulgal trofeesid, olid selleks siis põdra- või metskitsesarved. Kõik nädalavahetused istus ta kuurist töötoaks muudetud uberikus ja aina lakkis ja puhastas neid sarvi või siis valmistas neile alused seinale riputamiseks. Kuid tema töölaual oli alati leeripäevaks vanaisa kingitud Uus Laulu- ja palveraamat aastast 1907. Alles pärast tema surma 1990-aastal sain teada, et ta oli seda ka jahiretkedel taskus kandnud. „Et Jumal ikka hoiaks,“ oli ta tädile pärimise peale öelnud.

Kallid isad, vanaisad, vanavanaisad ja miks mitte ka onud! See päev on teile ja teie perele. Veedke oma lähedastega rohkem aega. Õnnistatud isadepäeva kõigile!

Karin-Kristel.

„Olgu teil tahet uskuda, et Jumal on püha...“

Just nii kirjutas „raadio isaks“ kutsutud Itaalia insener Guglielmo Marconi (1874-1937) oma viimases avalikus ettekandes 18. novembril 1936 aastal. Töötades piki aastaid „traadita telegraafi“ arendajana, mõistis ta, et maailm on tervik ja eksisteerib vaid tänu kõrgemale isikule - Jumalale.

Ta sündis Itaalias, Bolognas 1874 aastal pere teise lapsena. Marconi ei saanud lapsepõlves tavalist haridust nagu tolle aja koolilapsed. Ta õppis magister Vincenzo Rosa juures, kes töötas õpetajana Livornos ja hiljem ka Bologna Ülikoolis. Marconit loetakse raadio leiutajaks, kes tegi oma katseid sõltumatult Nicola Tesla ja Aleksandr Popovi samalaadsetest töödest. 1909 aastal sai temast Nobeli preemia laureaat panuse eest traadita telegraafia arendamisse.

Usu vastu hakkas Marconi suuremat huvi tundma hilises teismelise eas, kui tema õpetaja Rosa kõneles talle loo Vana Testamendi **Ruti** raamatust. Ta ristiti küll katoliku kirikus, kuid pöördus keskealise mehena hiljem hoopis anglikaani kirikusse ja hakkas raadio elektrisüsteemide hooldaja töö kõrvalt Pühakirja uurima. Kirjutas mitu teadusliku tööd oma panusest telegraafia arengusse. **14. novembril 1931** aastal pani ta paavst Pius XI-le Vatikani raadiojaama. Huvitus Vana Testamendi ajaloost ja vanimatest Piibli heebraakeelsetest osadest. Leidis, et Jumal on kõrgeim isiksus ning püha ja et kogu Pühakiri vääriks tolle aja mõistes suurimat tähepanu, kui seni.

Marconi suri 20 juulil 1937 aastal Roomas 63-aastasena südamerabandusse. Tema panus raadiotöösse Euroopas ja kogu maailmas aga on vaieldamatu. Sageli peetakse just teda raadio leiutajaks.

PIIBLIVÕTI

Samaaria ja samaarlased

„Aga sama teed tuli üks samaarlane. Ja kui ta jõudis temani ja teda nägi, hakkas tal hale. Ja ta astus ligi, sidus mehe haavad, valas nende peale õli ja veini, tõstis ta oma muula selga, viis öömajale ning kandis hoolt tema eest.“ (Luuka 10:33-34)

Samaarlased on Piibli rahvas, kes elasid Samaarias pärast seda, kui assurlased olid vallutanud Iisraeli Põhjakingriigi. Samaarlased olid osalt iisraellased ja osalt paganad. Nende usund oli segu juutide ja paganate tõekspidamistest ning tavadest. Tähenamissõnas halastajast samaarlasest Lk 10:25–37 on näha viha, mis juutidel oli samaarlaste vastu välja kujunenud, kuna samaarlasi peeti iisraellaste usust taganejateks.

Issand juhatas apostlid samaarlaste evangeeliumi õpetama (Ap 1:6–8). Filippus jutlustas edukalt Kristuse evangeeliumi Samaaria rahvale ja tegi nende seas palju imetegusid. (Ap 8:5–39).

Mõistujutus halastaja samaarlasest on Jeesus toonud välja aga hoopis teistsuguse tahu neist pooleldi paganarahvast. Nimelt toob Jeesus näite just ühest samaarlasest kui igasugust usulist vaenu ületavast halastusteost.

VIHMABLANE

XI osa

Lembit Kasesalu kojutulekuga muutus palju, seda nii kodus õhustikus kui ka suhetes ümberkaudsetega. Loomulikult tekitas Kasesalu peremehe naasemine palju tühje jutte ja küsimusi. Eda aga püüdis kõigest väest oma mehega lahke ja meeldiv olla. Kui nad sel samal reedesel õhtul jahukastet ja keedetud riisi söid, tekkis Lembitul äkki tahtmine pitsike söögialust võtta nagu ta ise seda ütelda armastas:

„Eda, vaata seal kapis peaks mul üks pooleliitrine veel tagavaraks alles olema,“ ütles ta.

Naisel oleks kui tuline juga südame alt läbi käinud.

„Kallis, abikaasa, vaat selle söögialusega on nüüd nii, et seda ei ole enam,“ kogeles naine leidmata õigeid sõnu.

„Mida see tähendab, et ei ole? Selgita!“

„Ma jõin selle ära. Isegi ei tea, kuidas see juhtus. Ma olin nii üksi ja kogu see majapidamine ning palju muudki veel. Kõik langes kolinal minu õlgadele.“

Lembit sai maruvihaseks. Teda oli pea võimatu äragi tunda. Õhtusöögi nõusid koristamata käsutas ta Eda teise tuppja ja käskis tal kõik riided seljast võtta ning siis kööki naasta. Kui naine oli naasenud, käratas mees ta püsti lauale, võttis pükstelt rihma ja andis naisele korraliku keretäie.

On raske ette kujutada, millise tundega Eda pärast kõike seda õõ mööda saatis. Ta ei mananud ainsamatki silmatäit. Pisarad palgeilt ei tahtnud ega tahtnud lõppeda. Tal oli häbi ja piinlik ühekorraga, kuid politseisse ta ka helistada ei söandanud.

Kui Eda järgmise päeva keskpäevaks voodist üles tõusis, tundis ta end räpasena. Lembit oli kodust kuhugi ära läinud. Naine soojendas pliidil ja veekannus sooja vett ja hakkas oma läbipekstud keha pesema. Rihmavorpe vaadates tulid tal taas pisarad silma, kuid midagi polnud teha, tuli edasi elada. Kui ta siis pestud ja kasituna pikakäiselises kleidis ja jopes Saare Taali õuele ilmus, sai viimane kohe teise silmadestki aru, et juhtunud oli midagi kohutavat. Taali kutsus Eda tuppja ja et Merle veel koolis oli, asus kohe köögis kuuma kohvi keetma.

Kui nad elutoa kitsukesel diivanil istet võtsid, päris Taali:

„Kuidas ta siis sinuga niimoodi? Räägi aga kõik südamest ära. Hakkab kergem. Muidugi ei saa enam midagi muuta, aga juhtuma pidi midagi jubedat, et ta sinuga sedasi tegi.“

Eda põrnitses kulunud vaipa põrandal ja püüdis sõnu kokkusurutud huulte vahelt välja pigistada: „Sel ajal, kui meil käisid kallasin ma endale tee sisse sortsukese viina. Tead, närv oli kohe nii must ja

süda valutab sees. Mõtlesin, et leevendab natuke.“

„Ah sellepärast sa siis mu lahkudes nii imelik olidki ja mina veel mõtlesin, ah tegelikult ei olegi sellel praegu tähtsust, mida ma mõtlesin. Kuule, äkki helistaks politseisse?“

„Ei, ei mingit politseid, kuigi nii vihasena polnud minagi teda juba kaua aega näinud. Ta läks nagu seesmiselt põlema kohe, kas tead. Silmad läikisid ja hää muutus ka kuidagi selliseks kaugeks ja võõraks. Ausõna, ma ei tundnud oma Lembitut sel hetkel äragi.“

„Aga Edakene, ütle mulle palun, mis peab sellest elust nii edasi saama? Kas see hakkabki teil nüüd nii olema? Ei, mina seda küll ette ei kujutaks! Olen ka elus igasuguseid mehi elus näinud, aga see sinu Lembit, ta on kohe selline äkilise loomuga. Kui plahvatab kord ega siis armu ei anna.“

Eda jõi lonksu kohvi ja jäi siis sõbrannale sügavalt ja siiralt otsa vaatama: „Taali, ma väga palun, et sa sellest, mis sa siin praegu näed mitte kellelegi ei räägiks.“ Seda öeldes näitas Eda Taalile oma rihmavorpides sääri ja käsivarsi.

Taali raputas pead. Midagi selles hapras naisterahvas äratas korraga tohutut kaastunnet, teisalt pani see küsima, et miks. Kui elu ongi võitlus, siis miks on see ühe vastu ülekohtusem kui näiteks teise ja kas keegi üldse suudabki mõista praegu Eda läbielamisi? Vaata seda Bläku Eduardigi, külajoodik küll ja oma kuulsus ju temalgi, aga elab kui linnuke oksal. Saare Taali tõi köögist veel kuuma kohvi ja andis Edale teki ümber õlgade.

„Äkki jääksid täna ööseks meile? Tõsi, ruumi on meil küll vähe, aga ikka parem kui kodus. Rahuned maha, saad rahulikult järele mõelda, sest ega keegi sulle siin enam midagi hullu teha ei saa.“

Eda jõi kohvi ja rahunes aegamööda, kuid homme pidi ta ju ometi koju tagasi pöörduma. Ja mis saab siis? Millisena leiab ta Lembitu eest? Kuidas edasi? Need ja paljud teised küsimused kohisesid ta peas kui sügismaru, mis sel õhtul töötas tulla õige jõuline. *Järgneb...*

Meelis-Lauri Erikson

kadrina@eelk.ee

Karin-Kristel Hansson

karin.hansson@mail.ee